

stræffelig Grund til at fordele hans Stat mellem de vedkommende Kommuner efter denne Lovs Regler. Jeg kunde til Nød forstaa det, saaledes som det var bestemt i Regjeringsudkastet af 1872—73, hvorefter man vilde bestatte den Vedkommende i den anden Kommune, naar han beklædte et Embede eller en Bestilling, som alene vedkom denne Kommune; men jeg kan ikke forstaa, at man vil gjøre dette alene af den Grund, at hans Forretningslokale ligger der. Ligeledes er man, forsaavidt som der er Spørgsmaal om faste Eiendomme i andre Kommuner, gaaet temmelig vidt her, idet man ikke har gjort de Undtagelser, som burde gjøres, nemlig at disse faste Eiendomme jo kunne være ikke blot Tilbehør, men ogsaa Bestanddele af andre Eiendomme, som ligge i den Vedkommendes egen Kommune. Endvidere forekommer det mig at være meget vidtgaaende, naar man vil bestatte i en anden Kommune det, som Vedkommende har gennem Tiender, Aveskæteafgifter eller Kanon fra andre Kommuner, thi saa kunde man jo ligesaa godt gaa til at bestatte dem, der have Panteret i faste Eiendomme i andre Kommuner. Men, hvad man nu end vil mene herom, og om man nu end tror, at dette er et Forhold, som i Virkeligheden trænger til en Forandring, saa gjælder det jo om at finde en Maade, hvorved man ikke fremkalder Ulemper; der ere større end de Ulemper, som man søger at raade Bod paa, thi det Sidste frygter jeg for, at de erede Forslagsstillere have gjort ved det Forslag, som her foreligger. Ved alle de Forsøg, som man har gjort paa at bringe det mellemkommunale Bestatningsspørgsmaal til en Løsning, har det altid været forudsat som en Betingelse for, at en saadan Løsning kunde føres igjennem, at der var et ensartet Grundlag for Bestatningen paa de forskjellige Steder, at der var faste Regler, og at disse Regler vare ensartede. Disse to Betingelser tror jeg altid, at man har forudsat som nødvendige, og det var i Høllelsen af Erangen dertil, at ogsaa Regjeringen i 1872—73 i sit Forslag greb til det Midel, at foreslaa en saakaldet Indkomstskat, men som man gjerne, om man vil, kan kalde en Indkomst- og Leilighedsstat, idet der jo var forsøgt en Modifikation, som yderligere kunde forøges, med Hensyn til at lempe Forholdene ved den blotte Indkomstanfættelse, hvor det maatte vise sig at være fornødent for at føre til et heldigt Resultat. Det vilde man paa ingen Maade her gaa ind paa, som Forslagsstillere rigtig have bemærket; man har nu engang sættet sin Kjerlighed paa den Stat, som Tschering saa rigtig kaldte for „Bedste Beskub“. Det tror jeg ogsaa, er det mest træffende Udtryk, hvormed man kan betegne Formue- og Leilighedsstat, en Stat, som ikke engang gjør Forsøg paa at sige, hvad det er, den rammer, eller hvilke Regler den gaar frem efter. Den gaar frem efter en saadan gemytlig Betragtning af,

hvoreledes den Mand's Forhold er og andre Mand's Forhold er, og Kommunens Trang osv. — jeg tror navnlig, de faae det at mærke, som have fast Indtægt i saadanne Kommuner. Forslagsstillerne have imidlertid nu følt det Mislige i at ville bringe en saadan Forbindelse tilveie mellem de forskjellige Kommuner, hvor der hersker meget uensartet Fremgangsmaade ved Skattefordelingen og meget uensartede Regler for Skatten i det Hele taget. De have følt Nødvendigheden af, at Noget matte der i saa Henseende gjøres, og de have da skabt en ganske færegen Ligning, en Ansættelse af Indtægt alene for de Personer, som staa i Forhold til flere Kommuner, en Ansættelse af Indtægt, som ikke iøvrigt skal bruges ved Skatteberegningen, men blot skal bruges ad hoc. Det er en Skatteansættelse ikke just in usum delphini, men snarere in usum leonis. Et æret Medlem sagde, at det var en Plyndring; jeg vilde nu ikke bruge det Udtryk, men Meningene er da den, at skaffe sig de flest mulige Bidrag ud deraf. Jeg tror, at en saadan Ansættelse af Indkomst i en Kommune, som ellers ikke vil bruge den til Noget som helst uden i Forhold til andre Kommuner, og en Ansættelse af enkelte Personer til Stat, uden samtidig at bringe den i Anvendelse paa alle andre, saa at man altsaa ikke faar det Korrektiv ved Ansættelsen at se denne Person stillet i Forhold til Andre, i det Hele taget er meget lidet heldigt og vanskeligt vil kunne føre til et godt Resultat. Men dertil komme mange andre Ulemper; thi det forekommer mig, at, saaledes som de herer have tænkt sig Forholdet ordnet, vil der fremkomme de mest besynderlige Ubiligheder ligeoverfor den Kommune, hvor de Paagjældende høre hjemme, og til Fordel for den Kommune, hvor de ikke høre hjemme, og omvendt. Der er allerede i saa Henseende paapeget en Del; men jeg vil dog tillade mig at fremhæve dette, at der i de Herrers Forslag for de Indtægters Vedkommende, som den Vedkommende har i den fremmede Kommune — ikke i Opholds kommunen — ikke er taget Hensyn til det, som der i Opholds kommunen ved Ansættelsen af hans Indtægt maa tages Hensyn til, nemlig Renten af Gjæld, han har, og det øvrige Tab, han har i sin Forretning. De Herrere stille jo Sagen saaledes, at de sige, at Vedkommende har en fast Eiendom i en anden Kommune, og saa ansætte de da Indtægten, som han har af denne faste Eiendom. Jeg veed nu ikke — det fremgaar ikke klart af Forslaget —, om de Herrere derved tænke sig, at det skal være med Fradrag af Renten af den Pantegjæld, som han har i Eiendommen (Bøssen: Ja, naturligt!). At det er saa naturligt, veed jeg ikke; det staar der i alt Fald ikke. Det er naturligt, at man fradrager de Udgifter, han i det Hele taget har paa Eiendommen, men den Pantegjæld, som hører paa Eiendommen, er